

*„Adunk a Szeretetnek szeretetet?
Hiszen Őbenne lettünk, belőle élünk, a Keresztből. Égünk
tehát eléghetetlen, fáradhatatlan tűzzel.
Igen, élni kell, benne lenni, menni Hozzá közel, belépni e
Tűzbe,
a Kereszt rejtelmes titkának mélyébe, és belőle születni meg
minden percnek,
hogy akkor majd, amikor odaértünk színről színre elébe,
amikor ott fogunk állni e mennyei Tűznek közepében, az
Isten mélyén,
akkor majd bátran, szeretettel teli kézzel, az egész életünkkel
örömmel kiálthassunk:
Ó áldott Kereszt, Te, ó áldott Szeretet, Te emésztő Tűz,
aki égsz, aki égetsz, aki az életet adtad nekünk, és aki Te
vagy a mi örök életünk.”*

Nagyböjt 3. vasárnapja

Kiv 3,1-8a. 13-15
1Kor 10,1-6. 10-12
Lk 13,1-9

Mózes így gondolkodott magában: Elmegyek, megnézem ezt a különös jelenséget.

Látta a csipkebokrot égni, látta, hogy ég, és látta, hogy nem ég el.

És ment, ment közelebb, hogy lássa a Titkot.

Nemde mi is a Kereszthez közeledünk, nemde mi is látni szeretnénk a rejtelmes Szeretetet?

A Szeretet, az örök, az emésztő Tűz, aki alászállt az Égből, és lobog a kereszten. Látni szeretnénk, hiszen nem fogyatkozik meg, hiszen kiárad és árad szüntelen a világra,

hiszen Isten így szereti a világot, ilyen kimeríthetetlen bőséggel, mint a megtömött zsák mértéke.

Megyünk tehát, hogy lássuk, de hozzánk nem szól ebből a Tüzből a rettentő Ige, amely Mózeset távol tartotta a Tüztől? Ne közeledj - mondta - a hely, ahol állasz szent hely.

Valóban szent a Szeretetet, valóban szent a Keresztet.

De bennünket hív önmagához, nem tart távol, és nem űz el.

Jöjjetek hozzám! - mondja. Jöjjetek mindnyájan!

És e rettentő Titok nem rettent bennünket, inkább békét ad a mi szívünknek.

Jöjjetek, akik megfáradtatok, és enyhületet kaptok tőlem.

Mózesnek nem volt bátorsága Isten arcára nézni, amikor Ő szólt hozzá.

De mi fölemeljük tekintetünket, és mi fedetlen arccal nézzük a Szeretetet, nézzük a Keresztet.

S miközben a Keresztet nézzük, amikor látjuk Krisztus arcán a Fényt tündökleni,

a Fényt, aki kezdetet nem ismer, aki örök, akiben fogyatkozás nincsen,

és homálynak árnyéka sem, miközben nézzük a Szeretetet,

aközben, íme már ott is vagyunk e rejtelmes Titok mélyén.

Ahogy Izrael ősatyái beléptek a tengerbe, és mint kőfalak álltak mellettünk a vizek hullámai,

nem pusztították el őket, úgy áll mellettünk, mint hatalmas oszlop,

a kereszten megjelent Szeretetet, vezet és oltalmaz bennünket, és mint a felhő, úgy ölel át.

A Szeretet Kegyelem lett, közel van hozzánk, átjárja a szívünket.

Megnyílik előttünk a Szeretet sziklája, élő vizet áraszt, árasztja a szeretetet. Ital lett a mi szívünknek.

Krisztusnak megnyitott oldalából árad e bőséges Forrás.

És az Ő megnyitott oldalából áradó vízben, ez eleven Szeretetben keresztelkedtünk meg.

Igen, alámerültünk a Szeretetben, ott járunk a Kereszt fényében, ott vagyunk a

Kereszt színében,
a Szeretetben, aki alászállott az Égből, és itt van, velünk van minden nap.
S amikor minden nap velünk van, amikor belé gyökereztünk, amikor belőle
születtünk meg,
nemde szeretetnek kell lennünk, tűznek a Tűzben, a tűzben csak a tűz maradhat
meg.
Nemde el kell, hogy égjen belőlünk minden salak? Ahogyan Mózesnek saruját
le kellett vetnie,
nem kell, hogy levessünk minden viszályt, minden gyűlöletet?
Nem kell, hogy egészen tiszták legyünk a szeretetben, csak láng?
És amikor ott vagyunk e rettentő Titok mélyén, amikor ott élünk a keresztben,
nemde olyanok vagyunk, mint a szőlőben elültetett fügefafa,
akiknek gyümölcsöt kell teremnünk, édes, ízes gyümölcsöt.
Nemde akiket elárasztott a kegyelem, nekünk a kegyelemből életet kell élnünk?
Mert hiszen jön a Szőlő Ura, jön a Szeretet Istene,
jön a Béke Örökkévalója, hozzánk jön, jön minden napon, hogy összegyűjtse a
gyümölcsöket.
Tőlünk kéri, mert velünk ünnepli meg életünk minden mozdulatát, ami szelíd,
ami béke lett,
minden szavunkat, ami megbocsátó, irgalommal teljes, ami vigaszt ad, ami
megerősít törött szíveket.
Jön hozzánk, és minden mosolyunkat Ő,
ó milyen szép mosollyal mosolyogja az örök, a végtelen mosolygó Jóság.
Talál gyümölcsöket rajtunk, ma és holnap? Összegyűjti a morzsát.
Tudunk adni neki kicsinyeket, apró tetteket, kevés jóságot, de mindet,
néhány fillért, ami tőlünk tellett, de az egész szívünket. *Adunk a Szeretetnek
szeretetet?*
*Hiszen Őbenne lettünk, belőle élünk, a Keresztből. Égünk tehát eléghetetlen,
fáradhatatlan tűzzel.*
*Igen, élni kell, benne lenni, menni Hozzá közel, belépni e Tűzbe,
a Kereszt rejtelmes titkának mélyébe, és belőle születni meg minden percnél,
hogy akkor majd, amikor odaértünk színről színre elébe,
amikor ott fogunk állni e mennyei Tűznek közepében, az Isten mélyén,
akkor majd bátran, szeretettel teli kézzel, az egész életünkkel örömmel
kiálthassunk:*
*Ó áldott Kereszt, Te, ó áldott Szeretet, Te emésztő Tűz,
aki égsz, aki égetsz, aki az életet adtad minékünk, és aki Te vagy a mi örök
életünk.*
Ámen.

2022. március 20.

Takács Gyula plébános atya